

ДІЯЛЬНІСТЬ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ АСОЦІАЦІЇ УНІВЕРСИТЕТІВ: ВИТОКИ Й СУЧАСНІСТЬ

Дацко О.В.

*Викладач кафедри іноземних мов Сумського національного аграрного
університету
м. Суми, Україна*

Європейська асоціація університетів (ЄАУ) – відома освітянська організація, що активно працює в напрямі забезпечення якості вищої освіти. Основною її метою є підтримка вищих навчальних закладів, здатних самостійно визначити свою стратегію й розвиватися відповідно до своїх інтересів, роблячи внесок в економічне і культурне зростання європейського суспільства.

Основними пріоритетами вище зазначеної організації є побудова Європейської зони вищої освіти в межах Болонського процесу, дослідження та інновації, інтернаціоналізація вищої освіти і наукових досліджень, підвищення якості роботи університетів, відповідний менеджмент, автономія і стабільне фінансування.

Європейська асоціація університетів повністю підтримує цінності та принципи, закріплені в Magna Charta Universitatum, підписаному в Болоньї в 1988 році 388 ректорами університетів у всьому світі.

На сьогодні 850 навчальних закладів в 47 країнах є членами ЄАУ. Європейська асоціація університетів є великою та сильною організацією, що представляє університети Європи. Завдяки своїй роботі та контактам із Європейською Комісією, Європарламентом та іншими організаціями, ЕУА надає унікальні можливості університетам-членам. Але так було не завжди. Щоб стати відомою і впливовою організацією, ЄАУ мала пройти довгий і непростий шлях. Організація була утворена в 2001 році в результаті злиття між Асоціацією європейських університетів (CRE) та Конфедерацією конференцій

ректорів Європейського Союзу. Необхідно наголосити, що історія утворення асоціації розпочалася набагато раніше.

На особливу увагу заслуговує період становлення ЄАУ 1969–1974 років, коли Постійна Конференція стає самостійною організацією, а тому розглянемо його детальніше.

На Четвертій Генеральній Асамблеї CRE в Женеві в 1969 році (нагадаємо, першою була зустріч в Кембриджі) Альберт Сломан з Ессекського університету був обраний президентом CRE. У своєму звіті за п'ятирічний період 1969–1974 років він описав розвиток CRE таким чином:

«Грунтуючись на фундаменті Кембрідж, Діжон, Геттінген і Женева, CRE з 1969 р. розширила й активізувала свою діяльність. Її кількість зростає до більш ніж 300 членів з 25 європейських країн. Близько 70 із них збираються разом кожні шість місяців на дводенну зустріч. Вони отримують щоквартальний бюлетень. Ця посилена активність відображає нові темпи змін у вищих навчальних закладах. Але це також відображає новий інтерес і нову актуальність у просуванні в університетах по всій Європі кращого розуміння та більшої співпраці. Протягом цього п'ятирічного періоду діяльність CRE досягла значних успіхів».

До 1969 року діяльність асоціації обмежувалася лише засіданнями п'ятирічної Генеральної Асамблеї та підготовкою до цих зустрічей. У 1969 році Постійний Комітет започаткував регулярні піврічні конференції. Одна з важливих причин цього полягала в тому, що Комітет відчув потребу членів асоціації у значно частіших зустрічах для обміну думками з важливих тем в умовах швидкоплинних змін, що відбуваються в університетах. Звіти цих конференцій публікувалися у звітах CRE. Конференції проходили в різних країнах, на запрошення університету-одного із членів. Серед обговорюваних тем були наступні: уряд університету та його зв'язок із державою; особлива роль університету в структурі вищої освіти; мобільність студентів та співпраця між навчальними закладами; співробітники університету; цілі й методи навчання; дослідження та вища освіта; поширення вищої освіти; вибір або

відкритий доступ; управління та організація кафедр у демократизованому університеті; курси для дорослих студентів без попередньої університетської освіти.

Ці піврічні конференції були певною мірою продовженням освіти для академічних лідерів, від яких після реформ, що виникли внаслідок студентських заворушень 1968 року, нові правила вимагали все більше і більше залучатися до ґрунтового управління своїми розширеними установами. Конференції, як правило, поєднувалися із засіданнями Постійного Комітету, які більше не були пов'язані з нарадами в Раді Європи. У період з 1969 по 1974 років засідання Комітету відбулися в Женеві, Лондоні, Стамбулі, Відні, Дубліні, Копенгагені, Ніці, Белграді, Гельсінкі, Лісабоні, Амстердамі та Болоньї. Також Бюро активно провело 20 засідань у п'ятирічний період. З них дев'ять було проведено в Женеві, де знаходився Секретаріат. Читаючи Звіт 1969–1974 років, загальне враження полягає в тому, що CRE вийшла на новий етап свого розвитку.

Таким чином, зміни, що відбулися протягом даного етапу зумовили політику діяльності ЄАУ протягом наступних років, а тому з'ясування історичних особливостей функціонування ЄАУ дозволяє краще усвідомити сучасну освітню політику даної організації.

ЛІТЕРАТУРА

- 1.EUA. Quiquennial Report of the Permanent Committee to the 1974 General Assembly.
2. CRE-action No 115 – Supplement, 1999.
- 3.P. Nyborg, Fifty years of university cooperation (in Norwegian), 2007.
- 4.S. Strömholm et al. The Swedish Academic Rectors' Conference 1966-1996 (in Swedish), 2003.